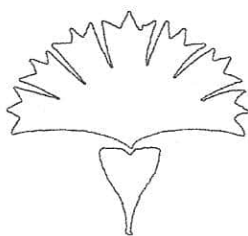

η ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ του ΑΣΚΕ

δρχ. 200

Φλεβάρης '99

αρ. φύλλου 70

Γραφεία: Τζώρτζ 12, 7^{ος} όροφος, πλ. Κάνιγγος, Αθήνα 106 77, τηλ.: 3822315, fax: 3819887

ΣΤΑΔΙΑΚΗ ΑΛΛΑΓΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΣΚΗΝΙΚΟΥ

Στο προηγούμενο φύλλο της «Ε» είχαμε προεικασεί ότι η θέση του Κ. Σημίτη είναι επισφαλής και ότι η νέα γερμανική κυβέρνηση σε συμφωνία με μέρος της αμερικανικής ηγεσίας θα επιχειρούσαν ανατροπή του, λαμβανομένου υπόψη ότι δε φαινόταν πια σ' αυτούς και αρκετά αποτελεσματικός για την προώθηση της πολιτικής τους. Φαίνεται όμως ότι τέτοιου είδους εξελίξεις επιβραδύνονται. Κάποιες Δυτικές Χώρες ή δυνάμεις σ' αυτές αντιδρούν σ' αυτή την αλλαγή καθώς επίσης πιθανόν να συναντούν δυσκολίες στην εξεύρεση της διάδοχης, πιο αποτελεσματικής, κατάστασης. Δεν αναστέλλονται πάντως. Ετσι η ρευστότητα που επικρατεί μετά τις δημοτικές-νομαρχιακές εκλογές φαίνεται ότι θα συνεχισθεί ακόμη για λίγο και ότι το επικείμενο συνέδριο του ΠΑΣΟΚ δε θα σημάνει και τη διάσπασή του.

Με βάση τα παραπάνω μπορούμε να ερμηνεύσουμε τις διάφορες πολιτικές κινήσεις που παρακολουθούμε τον τελευταίο καιρό, διευκρινίζοντας εκ των προτέρων πως ό,τι γίνεται ή θα γίνει, είτε με διατήρηση του σημερινού σκηνικού είτε με τροποποίηση ή ανατροπή του, δε σημαίνει τίποτα ουσιαστικά για τη χώρα μας, αφού όλες οι γνωστές πολιτικές δυνάμεις αποδέχονται τη σημερινή πολιτική και οι μόνες διαφορές τους είναι
(συνέχεια στη σελ. 12)

ΤΟ Α.Σ.Κ.Ε. ΣΥΜΜΕΤΕΧΕΙ ΣΤΙΣ ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΕΣ

**(εισήγηση της Εκτελεστικής Επιτροπής στη
σύνοδο των μελών, που θα γίνει στις 27/2)**

Η ένταξή μας στην ΕΟΚ δεν είναι απλώς ένα από τα προβλήματα που έχουμε ως χώρα. Είναι η σημερινή μορφή εξάρτησής μας, που έχει αφαιρέσει από την «ελληνική κυβέρνηση» ακόμη και τις τυπικές της αρμοδιότητες και τις έχει αναθέσει στο διευθυντήριο των Βρυξελλών. Οπως έχουμε πολλές φορές τονίσει ως ΑΣΚΕ, η αποχώρησή μας από την ΕΟΚ δεν είναι απλώς προϋπόθεση για οποιαδήποτε πρόοδο, αλλά όρος για την επιβίωσή μας ως έθνους (βλέπε και ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ αρ. 63).

Δυστυχώς, τα πολιτικά κόμματα που κυριαρχούν, ακριβώς γιατί εξυπηρετούν ξένα συμφέροντα, προσπαθούν να πείσουν ότι η ένταξή μας είναι «μονόδρομος». Το ΠΑΣΟΚ και η Ν.Δ. είναι απολογητές της πολιτικής της ΟΝΕ, ο ΣΥΝ και το ΔΗΚΚΙ παραπλανούν, όταν ισχυρίζονται ότι η ΕΟΚ μπορεί ν' αλλάξει χαρακτήρα και να γίνει πιο δημοκρατική και πιο φιλολαϊκή και το ΚΚΕ ζητεί αναθεώρηση των συνθηκών του Μάαστριχτ και του Αμστερνταμ, χωρίς να διευκρινίζει αν, έστω και μακροπρόθεσμα, επιδιώκει την αποχώρηση. Επιφυλασσόμαστε για αναλυτικότερη τοποθέτηση, όταν τα κόμματα βγάλουν τα εκλογικά τους προγράμματα.

(συνέχεια στη σελ. 2)

Ο αγώνας των μαθητών αναστέλλεται

Οι μαθητικές, και σε μικρότερη κλίμακα οι εκπαιδευτικές, κινητοποιήσεις και καταλήψεις αποτέλεσαν το σημαντικότερο γεγονός των τελευταίων μηνών και το πιο ελπιδοφόρο, ανεξάρτητα από τα άμεσα (μη) αποτελέσματά τους. Το πιθανότερο, μάλιστα, είναι ότι θα αποτελέσουν και την απαρχή μαθητικού κινήματος και

ενδεχομένως εκπαιδευτικού, και όχι μόνο από εκπαιδευτικούς, που τώρα το φρόνημά τους βρίσκεται στο ναδίρ. Ελπίζουμε δηλαδή ότι θα γεννηθεί, επιτέλους, ένας πραγματικά πανελλήνιος προβληματισμός για το μέγα θέμα της παιδείας που θα εκδηλωθεί σε γόνιμες συζητήσεις και
(συνέχεια στη σελ. 11)

ΤΟ Α.Σ.Κ.Ε. ΣΤΙΣ ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΕΣ

(συνέχεια από σελ. 1)

Το ΑΣΚΕ, όπως σε όλα τα ζητήματα, έτσι και στο κεφαλαίωδες ζήτημα της ΕΟΚ προσπαθεί να αντισταθεί σ' αυτόν τον κατακλυσμό της εοικικής προπαγάνδας. Πιστεύουμε ότι δεν είναι λίγοι (και γίνονται όλο και περισσότεροι) οι Έλληνες πολίτες που επιθυμούν την αποχώρηση από την ΕΟΚ, άλλος αγανακτισμένος από τη λιτότητα και τη φτώχεια που επιβάλλει η ΟΝΕ, άλλος για τη στάση της ΕΟΚ στα εθνικά μας θέματα, άλλος για την πολιτιστική μας αλλοτρίωση κτλ. Γι' αυτό το ΑΣΚΕ, ήδη από το καλοκαίρι, επεδίωξε τη συσπείρωση όσων αρνούνται την ΕΟΚ και την κάθοδο ενός ισχυρού ψηφοδελτίου στις ευρωεκλογές, που να εκφράσει ένα αντιεοικικό ρεύμα, που οπωσδήποτε προβλέπουμε ότι σύντομα θα εξελιχθεί σε κίνημα. Αρχίσαμε τις επαφές από φίλους πολύ αξιολογούς, που πολλά μπορούν να προσφέρουν. Δυστυχώς οι προσπάθειές μας 6 μηνών συνάντησαν μια επιφυλακτικότητα. Το ΑΣΚΕ είναι, λοιπόν, υποχρεωμένο να κατέβει αυτόνομα στις ευρωεκλογές του Ιουνίου, να ακουστεί έστω και η μικρή του φωνή κατά της ΕΟΚ, ελπίζοντας ότι μέχρι την προεκλογική περίοδο κάποιοι φίλοι-αγωνιστές, προς τους οποίους έχουμε εκφράσει την απεριόριστη εκτίμησή μας, θα θελήσουν να ενισχύσουν την προσπάθειά μας, γιατί η φωνή «έξω από την ΕΟΚ» πρέπει πολύ γρήγορα να γίνει πολύ δυνατή.

Θέλουμε να κάνουμε σαφές ότι η συμμετοχή μας στις ευρωεκλογές δε σημαίνει, φυσικά, ότι αποδεχόμαστε τις διαδικασίες της ΕΟΚ. Είναι η καλύτερη ευκαιρία για την προβολή των θέσεών μας για την ΕΟΚ. Ταυτόχρονα δίνουμε τη δυνατότητα σε ψηφοφόρους αντίθετους με την ένταξη να εκφραστούν εκλογικά. Τέλος ακόμη κι αν είχαμε τη δυνατότητα εκλογής ευρωβουλευτή ή όποτε κι αν αυτό το επιτύχουμε, η παρουσία του θα είχε μόνο το νόημα της πιο αποτελεσματικής αποκάλυψης της ΕΟΚ, γιατί θα συγκεντρώναμε περισσότερα στοιχεία σε βάρος της.

Υπάρχει και η άποψη ότι, δεδομένης της μικρής εκλογικής δύναμης του ΑΣΚΕ (λόγω του αποκλεισμού από τα ΜΜΕ, ώστε να μη γίνουν γνωστές οι θέσεις μας), ο μικρός αριθμός των ψήφων μας θα ερμηνευθεί ως αποδοχή της ΕΟΚ από τον ελληνικό λαό. Η απάντησή μας είναι ότι αυτός θα ήταν ο ισχυρισμός τους κι αν δεν κατέβαινε το ΑΣΚΕ.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ ΔΡΑΣΗΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΕΣ

(Εισήγηση της Ε.Ε στη σύνοδο των μελών)

Η απόφασή μας για συμμετοχή στις ευρωεκλογές δε σημαίνει ότι αγνοούμε τις δυσκολίες και τις ευθύνες μας. Οι οργανωτικές μας δυνατότητες είναι περιορισμένες και η δυνατότητα να προβάλλουμε τις θέσεις μας από τα ΜΜΕ σχεδόν μηδενικές. Από την άλλη, σύμφωνα με τις δικές τους σφυγμομετρήσεις, το 30% του ελληνικού λαού δε θέλει την ΕΟΚ και εκτιμούμε (ελπίζουμε όχι ερμηνεύοντας την επιθυμία μας) ότι αυτό το ποσοστό θα μεγαλώνει συνέχεια, όπως επίσης και το ποσοστό όσων έχουν αμφιβολίες.

Η δουλειά μας μέσα σ' αυτό το 30%, αλλά και σ' όλο τον ελληνικό λαό, πρέπει να κινείται σε δύο άξονες:

1^{ος}: στους φίλους, με τους οποίους μπορούμε να έχουμε προσωπική επαφή με συγκεντρώσεις σε σπίτια ή στο γραφείο μας.

2^{ος}: σ' όλο τον κόσμο με προκήρυξεις-αφίσες, ανακοινώσεις στον τύπο και παρουσία σε ραδιόφωνα-εφημερίδες (εάν και όσο είναι δυνατό).

Εκλογές και οργανωτική ανάπτυξη

Είναι φανερό ότι μέσα από τον προεκλογικό μας αγώνα προσδοκούμε και στην οργανωτική μας ανάπτυξη.

- Πρώτο βήμα είναι η ολομέλεια του ΑΣΚΕ, που συγκαλείται το Σάββατο 27/2 στα γραφεία μας στις 6 μ.μ. με θέματα:

α) Εκλογικό πρόγραμμα. Με βάση το αφιέρωμα της «Ε» αρ. φύλλου 63 θα διαμορφώσουμε την πρότασή μας για έξοδο της Ελλάδας από την ΕΟΚ, δίνοντας ιδιαίτερο βάρος στην απόδειξη του εφικτού αυτής της πρότασης.

β) Γιατί το ΑΣΚΕ κατεβαίνει στις ευρωεκλογές. Αντιπαράθεση με τα άλλα κόμματα (βλέπε σελ. 1)

γ) Προγραμματισμός οργανωτικός και οικονομικός

δ) Ψηφοδέλτιο (μια πρώτη συζήτηση)

Μετά την ολομέλεια θα γίνει συνεστίαση σε ταβέρνα.

- Αμέσως αρχίζουμε συγκεντρώσεις σε σπίτια, όσο το δυνατόν περισσότερες στην Αττική και στην Επαρχία. Σ' αυτές τις συγκεντρώσεις βρίσκεται η βάση του εκλογικού μας αποτελέσματος και δεν πρέπει να τις παραμελήσουμε όπως στις προηγούμενες εκλογές.

(συνέχεια στη σελ. 12)

Ο αγώνας των μαθητών αναστέλλεται (συνέχεια από σελ. 1)

κινητοποιήσεις τέτοιες, ώστε να μην τολμήσει κανένας Αρσένης στο μέλλον να διακωμωδεί το θέμα με το να ισχυρίζεται, όντας πανελώς άσχετος με αυτό, ότι «η μεταρρύθμιση αποτελεί το έργο ζωής του»!!!

Επί δύο μήνες οι μαθητές (οι περισσότεροι τουλάχιστο) βγήκαν στους δρόμους αγωνιούντες, για πρώτη φορά τόσο συνειδητά, για το μέλλον τους. Πολλοί τους κατηγόρησαν ότι δε γνώριζαν καλά καλά τί ήθελαν, ότι δεν είχαν ουσιαστικά και συγκεκριμένα αιτήματα, ότι ήσαν σ' ένα βαθμό εκδηλώσεις «χαβαλέ», ότι υποκινούνταν από εκπαιδευτικούς και κόμματα κ.λ.π. Σε κάποιο μικρό ποσοστό αυτά ήσαν αληθή, όμως το πραγματικό γεγονός είναι ότι οι μαθητές κατανόησαν, από διαίσθηση ή από ενημέρωση, το κεντρικό πρόβλημα, την πραγματική ουσία της μεταρρύθμισης του Αρσένη: την προσπάθεια να τους βάλει φραγμούς στην πορεία τους για ανώτερη μόρφωση.

Δραστική μείωση των σπουδαστών

Πράγματι όλη η ουσία των νέων μέτρων συνίσταται σ' αυτό, πώς δηλαδή θα μειωθεί δραστικά ο αριθμός των αποφοίτων των Λυκείων, πώς θα μειωθούν οι υποψήφιοι φοιτητές. Ακόμη και δημοσιογράφοι φιλικών προς την κυβέρνηση εφημερίδων το επεσήμαναν, π.χ. το εκπληκτικό άρθρο του Β. Νέτα («Ελευθεροτυπία», 26 Γενάρη '99). Όλα τα άλλα είναι καρυκεύματα. Θέλουν λίγους αποφοίτους και φοιτητές.

Ο ΟΟΣΑ μας δίνει οδηγίες για την παιδεία μας (θυμίζουμε την υπαλληλική σχέση του Αρσένη με αυτόν) και οι δυτικοευρωπαϊκές κυβερνήσεις διαμαρτύρονται για το μεγάλο αριθμό Ελλήνων φοιτητών, που κατακλύζουν τα Πανεπιστήμιά τους και μάλιστα με υψηλές επιδόσεις.

Αυτό είναι το πρόβλημα, αυτό είναι το θέμα. Το ποιους θέλουν, τελικά, να συνεχίζουν σε ανώτερες σπουδές, αφού θα μείνουν οι ολίγοι, δε χρειάζεται να το πούμε. Οι υπόλοιποι, είτε αξίζουν είτε όχι, είτε το θέλουν είτε όχι, θα μείνουν για φτηνό εργατικό δυναμικό και μάλιστα εν εφεδρεία, αφού η ανεργία ούτως ή άλλως, λόγω ΕΟΚ κυρίως, καλπάζει. Μόνο έτσι οι Γερμανοί και άλλοι θα μπορούν χωρίς αντίσταση να ολοκληρώσουν την κατάκτηση, οικονομική και πολιτιστική και όχι με τα τανκς πλέον, της Ελλάδας.

Θα μπορούσε, παρ' όλα αυτά, να πει κανείς ότι πράγματι τα προγράμματα στα σχολεία πρέπει να τροποποιηθούν· ότι οι μαθητές πρέπει να μελετούν περισσότερο όλα τα μαθήματα· ότι οι εκπαιδευτικοί πρέπει να βελτιώνονται και γενικά η παιδεία να αναβαθμιστεί, κ.λ.π. Φυσικά όλα αυτά είναι σωστά. Όμως υπάρχει κανείς που σοβαρά θα υποστήριζε ότι αυτός είναι ή, έστω, και αυτός ο στόχος του Αρσένη (και παλιότερα του Γιωργάκη, του ετέρου των Αμερικανών); Αν ναι, τότε γιατί την Α' Λυκείου την ονομάζουν προκαταρκτική(!); Προκαταρκτική σε τι; Γιατί δεν επιτρέπουν διόρθωση των βαθμολογιών, που έτσι τα παιδιά θα μελετούσαν και περισσότερο; Γιατί αυτά τα παιδιά, που τώρα θέλουν να εξοντώσουν στις δύο τελευταίες τάξεις, τα έμαθαν οι ίδιοι από το '82 και μετά να μη διαβάζουν όντας στο Δημοτικό ποτέ στο σπίτι, να μη δίνουν εξετάσεις καθόλου μέσα στο Γυμνάσιο, να περνούν τις σχολικές χρονιές «αβρόχοις ποσίν», να μη γνωρίζουν καθόλου Γραμματική, Ιστορία κ.λ.π.; Οι ίδιοι δεν είναι;

Και τελικά, αφού τόσο νοιάζονται για την Παιδεία, γιατί έχουμε το μικρότερο ποσοστό κονδυλίων γι' αυτήν από όλες τις χώρες, που τόσο φοβούνται τους φοιτητές μας;

Ο κ. πρύτανης

Γιατί γίνεται η «μεταρρύθμιση» στην παιδεία; Όλοι οι ξένοι προστάτες μας την επιθυμούν διακαώς. Μπορεί να έχουν ανάμεσά τους οξύτερες αντιθέσεις, αλλά σε ένα πράγμα συμφωνούν: «Ο ελληνικός λαός είναι ατίθασος και πρέπει να τον τιθασιεύσουμε και για να γίνει αυτό πρέπει να τον θίξουμε στις πολιτιστικές του ρίζες», όπως είπε και ο Κίσινγκερ.

Γράφει ο πρύτανης ενός μεγάλου γερμανικού πανεπιστημίου: «Πολύ σύντομα στη Γερμανία γιατροί, μηχανικοί, χημικοί και άλλοι επιστήμονες θα έχουν αυτά τα δυσκολοπρόφερτα ελληνικά ονόματα... Οι Έλληνες έχουν αναλογικά το μεγαλύτερο ποσοστό εισαγωγής και φοίτησης στα γερμανικά πανεπιστήμια, ξεπερνώντας όχι μόνο τους μετανάστες άλλης εθνικότητας, αλλά και αυτούς τους Γερμανούς».

Μεγάλο θράσος αυτοί οι Έλληνες! Αντί να αφήσουν Γερμανούς επιστήμονες να κατακλύσουν την Ελλάδα, πάνε αυτοί να κατακτήσουν τη χώρα του κατακτητή!

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ: ΕΝΑ ΣΥΝΕΔΡΙΟ, ΓΙΑ ΠΟΙΟΥΣ ;

Το Συνέδριο του ΠΑΣΟΚ θα δεσπόζει για 2-3 μήνες στις σελίδες των εφημερίδων, τις «συζητήσεις» και «αναλύσεις» των ραδιοτηλεοπτικών μέσων διαμόρφωσης γνώμης και (αν το πετύχουν) στα πολιτικά κουτσομπολιά ανωνύμων πολιτών. Δικαιολογημένα;

Σε πρώτη προσέγγιση η απάντηση θα ήταν καταφατική. Πρόκειται για την κορυφαία εσωτερική διαδικασία του κόμματος που κυβερνά και οι διάφορες εισηγήσεις, πλατφόρμες (!), προσωπικές διαφωνίες και πρωτοφανείς αλληλοκατηγορίες («πιθηκοειδή», «βοοειδή» κτλ) ενδεχομένως να δίνουν την εντύπωση ότι κάτι θα μπορούσε να προκύψει ή να αποσαφηνιστεί. Οποιος, όμως, αναλογιστεί τη μέχρι τώρα πορεία του κόμματος και των στελεχών του, την πλήρη αναντιστοιχία τους με τα κοινωνικά στρώματα που (υποτίθεται) αντιπροσωπεύουν, δε θα αντιδράσει απλώς ειρωνικά για το Συνέδριο, αλλά και με οργή και θλίψη.

Οταν κληθήκαμε να γράψουμε ένα κείμενο για το Συνέδριο του ΠΑΣΟΚ πραγματικά δυσκολευτήκαμε να το ξεκινήσουμε. Οι «σοβαρές» αναλύσεις για τα κόμματα απαιτούν πάντα ταξικές αναφορές. Πού να τις βρούμε ; Θυμηθήκαμε έναν «ειδικό» πανεπιστημιακό, που είχε πάρει τα εκλογικά αποτελέσματα του 1985, έκανε την αριθμητική του και κατέληξε ότι το ΠΑΣΟΚ εκφράζει τα συμφέροντα της εργατικής τάξης !! Του έλειπαν κάποιες λεπτομέρειες και γι'αυτό ήρθε να μας συμβουλευτεί !

Λοιπόν, ύστερα από πολλών ετών συναισθηματισμούς, βάσανα και διαψεύσεις ας βγάλουμε το συμπέρασμα, όσο δυσάρεστο κι αν είναι : τα κόμματα που κυριαρχούν σήμερα στην πολιτική μας ζωή δε δημιουργήθηκαν, για να εξυπηρετήσουν συμφέροντα ελληνικών τάξεων και στρωμάτων. Είναι τέτοιο το πλέγμα της ολόπλευρης εξάρτησης της πατρίδας μας, ώστε η αναφορά τους είναι στο εξωτερικό. Ετσι, το Συνέδριο του ΠΑΣΟΚ δε θα διαμορφώσει πολιτική. Απ' αυτή την άποψη, γιατί να ενδιαφέρει τον Έλληνα πολίτη ;

Ηταν αναπόφευκτη η «μετάλλαξη»:

Οι ρίζες του ΠΑΣΟΚ βρίσκονται στα προδικτατορικά άρθρα του Α. Παπανδρέου και στη δυναμική που αναπτύχθηκε μέχρι την κήρυξη της δικτατορίας, αλλά και κατά τη διάρκειά της. Η

ριζοσπαστικοποίηση μεγάλου μέρους του ελληνικού λαού δημιουργούσε ανησυχίες ανεξέλεγκτων εξελίξεων και ο Α. Παπανδρέου κρίθηκε ως ο πλέον κατάλληλος για την τιθάσευσή του (μιλάμε εκ των υστέρων, βέβαια, αφού και μεις πειστήκαμε από τον επαναστατικό του λόγο). Ετσι αμέσως μετά την πτώση της χούντας υφάνθηκε το δίχτυ που εξέφρασε και συνέλαβε όλους τους πόθους των «μη προνομιούχων» Ελλήνων. Ομως, το ΠΑΣΟΚ που έτσι δημιουργήθηκε δεν ήταν αποτέλεσμα της αυτοοργάνωσης, όπως λέχθηκε και φάνηκε, αλλά μιας οργάνωσης που θα στήριζε τη μεσσιανική προσωπικότητα του, πράγματι, χαρισματικού Α. Παπανδρέου.

Η πολιτική του ΠΑΣΟΚ μέχρι τις εκλογές του 1981 ήταν η μόνη που ανταποκρινόταν πλήρως στις απαιτήσεις της ελληνικής κοινωνίας, που έδινε τις πιο προωθημένες απαντήσεις. Σε δύο χρόνια (1980-81) η οργάνωσή του είχε απλωθεί μέχρι το τελευταίο χωριό, είχε πενταπλασιαστεί αριθμητικά, είχε αποκτήσει πολιτικά και ιδεολογικά εφόδια και μια συνείδηση, ώστε να μπορεί να παλέψει αποτελεσματικά στις αναμενόμενες (από εμάς και άλλους ανύποπτους) ρήξεις με το σύστημα. Και όμως, ακολούθησε η «μετάλλαξη». Σήμερα θα πούμε αναπόφευκτη, νομοτελειακή.

Η ανάληψη της διακυβέρνησης το 1981

Δεν πρέπει να υπήρξε ποτέ άλλοτε και πουθενά τέτοια πολιτική μεταλλαγή, τόσο μεγάλη διάσταση ανάμεσα στον προεκλογικό λόγο και την κυβερνητική πράξη και μάλιστα σε όλα τα κρίσιμα ιδεολογικά ζητήματα. Στις διαμαρτυρίες μας δινόταν η απάντηση ότι δε μπορούν να γίνουν όλα αμέσως!

Η νίκη του ΠΑΣΟΚ στηρίχτηκε πρώτα στην επαγγελία της αποδέσμευσης από την ΕΟΚ. Με τη δικαιολογία ότι «το κόστος της αποχώρησης είναι μεγαλύτερο του κόστους παραμονής» μείναμε στην ΕΟΚ. Η απομάκρυνση των βάσεων έγινε παραμονή. Το νομικό καθεστώς της εξάρτησης έμεινε ανέπαφο. Ο σοσιαλισμός και η αυτοδιαχείριση περιορίστηκαν στην ανάληψη της εκμετάλλευσης επιχειρήσεων από κομματικά και περικομματικά στελέχη. Ξεκίνησε η διαφθορά. Η λαϊκή κυριαρχία εξετράπη σε ασυδοσία των στελεχών σε κάθε δημόσια υπηρεσία, που έτσι διαλύθηκε, σε εκατοντάδες συμβούλους (πάρα πολλούς από την Αμερική) που κατέκλυσαν

υπουργεία και οργανισμούς και στους διορισμούς των νέων «μελών», που έγιναν το μοναδικό καθήκον των οργανώσεων.

Ως γραμματέας του Οργανωτικού και μέλος της Ε.Γ. ήταν αφόρητο να βλέπω ότι το κύριο μέλημα της ηγεσίας του κόμματος ήταν να παραπλανηθούν τα μέλη, οι ψηφοφόροι και ο λαός. Το φοβερότερο ήταν ότι το πέτυχε εύκολα! Ήταν η πρώτη δημόσια επαλήθευση του νεώτερου ορισμού της πολιτικής ως της «τέχνης του να παραπλανάς το λαό». Φυσικά παραιτήθηκα μαζί με άλλα μέλη της Επιτροπής την άνοιξη του 1982, παραμένοντας απλώς μέλος της Κ.Ε.

Θα άξιζε κάποτε κάποιος ειδικός να αναλύσει πώς τόσο πολλοί άνθρωποι μεταμορφώθηκαν τόσο πολύ σε τόσο λίγο χρόνο. Είναι βέβαιο ότι αυτή η μεταμόρφωση δεν είναι αποτέλεσμα των αναμφισβήτητων ικανοτήτων του Α. Παπανδρέου, αλλά μιας επιστημονικά επεξεργασμένης στρατηγικής, που αξιοποίησε τη μέθη της νίκης κατά της δεξιάς, την κατάλυση του πολιτικού κατεστημένου και κυρίως τη διαφθορά. «Θα φάνε και δε θα μιλήσουν» είτε κάποια στιγμή ο Α. Παπανδρέου. Για πρώτη φορά στα πολιτικά χρονικά της χώρας μας «νομιμοποιείται» η διαφθορά ως λογική και ως συνενοχή και περνάει στην κοινωνία με τη μέθοδο της «συγκριτικής λογικής» (οι άλλοι ήταν χειρότεροι).

Για μας θα πούμε μόνο ότι ύστερα από 2 περίπου χρόνια εντεινόμενης εσωκομματικής πάλης και μετά την αντεισήγηση στην Κ.Ε. στις 31/7/83 ήρθε η διαγραφή μας από το ΠΑΣΟΚ, κάτι που ήταν και δική μας επιθυμία, αφού ήταν σαφές ότι το ΠΑΣΟΚ θα εκινείτο συνεχώς δεξιότερα.

Η μετέπειτα πορεία του ΠΑΣΟΚ ήταν η αναμενόμενη: Νταβός, Κοσκωτάς (η κορυφή του παγόβουνου), πτώση και, λόγω αντιπάλου (Μητσοτάκης) και ΜΜΕ, επάνοδος με τη σημερινή τραγική κατάληξη. Αυτά είναι λίγα λόγια για την ιστορία, αλλά το πιο σημαντικό είναι ο σημερινός ρόλος του ΠΑΣΟΚ και περισσότερο η αντιμετώπιση του πολιτικού ζητήματος στην Ελλάδα.

Το ΠΑΣΟΚ ως κυβέρνηση σήμερα

Με την ένταξη της Ελλάδας στην ΕΟΚ και ιδιαίτερα μετά τις συνθήκες του Μάαστριχτ και του Αμστερνταμ και την «παγκοσμιοποίηση» οι εθνικές κυβερνήσεις των ασθενέστερων χωρών της ΕΟΚ έχουν παραχωρήσει τις σοβαρότερες εξουσίες τους στο διευθυντήριο των Βρυξελλών. Το ΠΑΣΟΚ,

δηλαδή, όχι μόνο δεν εκφράζει κάποιες ελληνικές τάξεις και στρώματα, αλλά ούτε καν αποφασίζει για την κυβερνητική πολιτική. Πολιτική του αποτελούν οι «υποδείξεις» των διεθνών καπιταλιστικών οργανισμών (ΕΟΚ, ΟΟΣΑ, ΔΝΤ κτλ) και των Μεγάλων Δυνάμεων της Δύσης. Το παραμύθι της ΟΝΕ και οι τραγικές ιστορίες με τα Ιμια και τους S-300 αρκούν.

Η κυβέρνηση Σημίτη, κατ' εξοχήν, δεν είναι εκπρόσωπος της Ελλάδας στην ΕΟΚ, αλλά εκπρόσωπος της ΕΟΚ στην Ελλάδα, είναι «οι υπάλληλοι των Βρυξελλών» (Γ. Τριάντης) και μάλιστα αυτό το είδος του δημοσίου υπαλλήλου που δεν είναι σε θέση να παρακολουθήσει τι του λέει ο πολίτης, αλλά έχει στο νου του μόνο τις εντολές των ανωτέρων του.

Αυτό το ρόλο δε μπορεί να τον παίξει κανένας άνθρωπος που έχει αξιοπρέπεια και προσωπικότητα. Τα πρόσωπα που θα διαγκωνίζονται στο Συνέδριο για την ηγεσία είναι άνθρωποι μετρίου και μικρού αναστήματος, που εκφράζουν τις διάφορες μερίδες του ξένου παράγοντα. Στα παλιότερα χρόνια είχαν ανάγκη από μια ισχυρή προσωπικότητα, όπως ο Α. Παπανδρέου, που, στα πλαίσια των δεσμεύσεών του, είχε κάποια περιθώρια να ασκήσει και δική του πολιτική, χάριν της πατρίδας του και της υστεροφημίας του, πχ διακριτική υποστήριξη στον κουρδικό απελευθερωτικό αγώνα. Τώρα χρειάζονται τους «τάπερμεν» (Μαλβίνα). Τα μεσαία «στελέχη» προσπαθούν ν' αρπάξουν κονδύλια της ΕΟΚ για έργα και «μελέτες» και να ωφεληθούν από τη διαχείριση της εξουσίας. Δηλαδή, για μας τους Έλληνες το Συνέδριο είναι μια καθαρά εσωκομματική υπόθεση, χωρίς αναφορά στην κοινωνία. Ενδιαφέρει τις ξένες εταιρείες που ανταγωνίζονται στην Ελλάδα.

Με άλλα λόγια, το ΠΑΣΟΚ δεν παίζει κάποιον ιδιαίτερο ρόλο, δεν είναι απαραίτητο σε κανέναν, δε μπορεί ούτε καν να εξαπατά. Αν υποθέσουμε ότι κάποια στιγμή εξαφανίζεται, το ρόλο του θα έπαιζαν άριστα (ίσως με αλλαγή ύφους) κυβερνήσεις του Κ. Καραμανλή, του Ν. Κωνσταντόπουλου, του Δ. Αβραμόπουλου ή οποιουδήποτε άλλου που θα μπορούσε να εκκολαφθεί σε λίγους μήνες, μια και τη δύναμή του δεν την αντλεί από το λαό, αλλά από τις ξένες πρεσβείες, το μεγάλο κεφάλαιο και τα ΜΜΕ, που διαμορφώνουν τη γνώμη των ψηφοφόρων. Τα σημερινά μέλη του ΠΑΣΟΚ θα μπορούσαν άνετα

να στεγαστούν στα υπόλοιπα κόμματα. Το μόνο «προσόν» του ΠΑΣΟΚ είναι ότι ελέγχει τις συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες, αλλά με τις ιδιωτικοποιήσεις που προωθεί μέχρι τότε ;

Η εσωκομματική αντιπολίτευση δεν έχει μια άλλη πολιτική. Αν το '96 είχε εκλεγεί ο Ακης ή ο Αρσένης ή ο Χαραλαμπίδης ή αν ζούσε ακόμη ο Α. Παπανδρέου, η πολιτική θα ήταν η ίδια. Οι αντιθέσεις μέσα στο ΠΑΣΟΚ δεν έχουν σχέση με ιδεολογικοπολιτικά ζητήματα. Εκφράζουν διαφορετικά κέντρα συμφερόντων ή αντιθέσεις των διαφόρων μορφών του κεφαλαίου μέσα στην ΕΟΚ και των εδώ μεσιτών του.

Επίσης κάποιοι μη υπουργοί μπορούν να εμφανίζονται πιο ευαίσθητοι σε κοινωνικά ή εθνικά θέματα, αλλά ξεχνούν αυτές τις ευαισθησίες, όταν ψηφίζουν στη Βουλή ή στο εκλογικό τους τμήμα ή όταν καταλαμβάνουν υπουργικούς θώκους. Η κάποιοι άλλοι, που συνεχώς διαφωνούν σε όλα και συνεχώς παραμένουν. Ρόλοι μοιρασμένοι, για να μη χάσει εκλογική πελατεία το ΠΑΣΟΚ. Όπως είπε και ο Σάκης Πεπονής στο ΑΡΔΗΝ 9/6/98 «όσο για την καλούμενη εσωκομματική αντιπολίτευση ... προσωπικά υποστηρίζω... ότι επιβάλλεται να προχωρήσουμε σε συγκρότηση σχήματος, αωστηρά όμως μέσα στο πλαίσιο της καταστατικής κομματικής νομιμότητας. Η αντιπαράθεση επιβάλλεται. Αν δεν υπάρξει, άλλες δυνάμεις θα εκφράσουν το κενό».

Το πολιτικό μας ζήτημα και το Συνέδριο του ΠΑΣΟΚ

Σήμερα στην Ελλάδα έχει παγιωθεί ένα πολιτικό σύστημα που κινείται στα ιδεολογικά πλαίσια που χαράζει ο δυτικός καπιταλισμός, προς το συμφέρον του. Μπορεί κάποιο κόμμα κατά καιρούς να δημιουργείται ή να διαλύεται, αλλά η ουσία παραμένει. Το ΚΚΕ είναι μια «βολική», μια ακίνδυνη αντιπολίτευση. Όσοι αρνούμαστε αυτό το σύστημα βρισκόμαστε σήμερα στο περιθώριο.

Στην πλήρη επιβολή της κυρίαρχης ιδεολογίας έχει συμβάλει η απογοήτευση από την ιστορική απάτη του ΠΑΣΟΚ και την κατάρρευση και απομυθοποίηση των καθεστώτων του υπαρκτού σοσιαλισμού.

Η εξάρτηση και η εκμετάλλευση της Ελλάδας, η οικονομική μας διάλυση, η ανεργία και η φτώχεια, η εθνική μας ταπείνωση και η απειλή κατά των συνόρων μας, η πολιτιστική μας αλλοτρίωση και ο ατομικισμός, η διάλυση της παιδείας και της

υγείας, η εγκληματικότητα εντείνονται τα τελευταία χρόνια με την «ευρωπαϊκή ολοκλήρωση» και την «παγκοσμιοποίηση».

Σ' όλ' αυτά πρέπει να υπάρξει αντίδραση. Το πολιτικό μας πρόβλημα είναι ότι στην ελληνική πολιτική ζωή δεν εκφράζονται τα συμφέροντα της Ελλάδας, ότι οι «μη προνομιούχοι» δεν έχουν πολιτική έκφραση των ταξικών τους συμφερόντων, τουλάχιστον όσον αφορά στα κυρίαρχα πολιτικά κόμματα.

Πριν κλείσουμε το κείμενο αυτό με μια πρότασή μας, θέλουμε να πάρουμε θέση για κάποιες απόψεις που είναι βέβαιο ότι θα ακουστούν και στο Συνέδριο του ΠΑΣΟΚ, που ακούγονται και από άλλους χώρους και λειτουργούν απολογητικά και εφησυχαστικά.

- Οτι δήθεν μέσα στα πλαίσια της ΕΟΚ και του ΝΑΤΟ ή ακολουθώντας τις οδηγίες του ΟΟΣΑ ή του ΔΝΤ μπορούμε ν' αποφύγουμε τα χειρότερα. Οτι δήθεν ο καπιταλισμός μπορεί να γίνει πιο ανθρωπίνος. Η γνώμη μας: Τα παλιά συνθήματα δεν είναι παρωχημένα μόνο και μόνο επειδή κάποιοι από μας (δηλ. την αριστερά) αποφάσισαν (με το αζημίωτο) ν' αλλάξουν στρατόπεδο. Σήμερα υπάρχουν πολύ περισσότερα δεδομένα που κραυγάζουν ότι η αποχώρηση από την ΕΟΚ είναι όρος επιβίωσης για την Ελλάδα και ούτε ένα δεδομένο που να μας πείθει για το αντίθετο. Βεβαίως τίποτα δεν είναι εύκολο, βεβαίως οι ραγδαίες εξελίξεις απαιτούν και νέες αναλύσεις. Αυτά, όμως, δε μπορούν να είναι πρόσχημα για συμβιβασμό, διστακτικότητα ή απάθεια.

- Οτι δήθεν ο καπιταλισμός είναι παντοδύναμος και ακατανίκητος. Η γνώμη μας: Οι δυνάστες της ανθρωπότητας (και της Ελλάδας) δεν είναι τόσο ισχυροί, όσο θέλουν να εμφανίζονται. Ο κόσμος τους είναι σε παρακμή. Οι κοινωνικές συγκρούσεις θα οξυνθούν. Νέες δυνάμεις διεκδικούν και θα καταλάβουν κυρίαρχη θέση πάνω στον πλανήτη με το δικό τους πολιτισμό. Η Ελλάδα πρέπει να συμμετάσχει σ' αυτή την εξέλιξη ως ανεξάρτητη χώρα κι όχι ως προτεκτοράτο της Δύσης ή της Τουρκίας. Βεβαίως η εμπειρία του «υπαρκτού σοσιαλισμού» ήταν τραυματική. Αλλά τα τραύματα επουλώνονται. Η ελληνική κοινωνία (και πολλές άλλες) έχει τα πολιτιστικά και αγωνιστικά αποθέματα για το μετασχηματισμό της, με τα βασικά μέσα παραγωγής στη δική της υπηρεσία και τους πολίτες της ελεύθερους να ολοκληρώσουν την προσωπικότητά τους.

• Οτι δήθεν στα σημερινά κοινοβουλευτικά κόμματα και βεβαίως στο ΠΑΣΟΚ μπορεί να επικρατήσουν «αριστερές» ή άλλες πτέρυγες για το καλό του τόπου. Οτι δήθεν κάποιες συμμαχικές κυβερνήσεις μπορούν να ακολουθήσουν αριστερή πολιτική. Η γνώμη μας: Αυταπάτες. Η πολιτική των κυβερνήσεων Ζοσπέν και Ντ' Αλέμα κάτι δείχνει. Λύση στο πολιτικό πρόβλημα της Ελλάδας δεν μπορεί να υπάρξει μέσα από τις σημερινές κυρίαρχες πολιτικές δυνάμεις κι όσες όμοιες δημιουργηθούν. Αντιθέτως, η ανάπτυξη μιας άλλης δυναμικής πρέπει και μπορεί ν' απεγκλωβίσει δυνάμεις απ' αυτά τα κόμματα.

Διαμορφώνεται ένα νέο κλίμα

Είναι γεγονός ότι ύστερα από χρόνια σιωπής και απάθειας το τελευταίο διάστημα ακούγονται όλο και περισσότερες γνήσιες φωνές διαμαρτυρίας, φωνές που αρνούνται την κυρίαρχη ιδεολογία. Σημαντικοί άνθρωποι, ο καθένας ξεκινώντας από τις δικές του αγωνίες και ευαισθησίες, νοιώθουν την ανάγκη κάτι να κάνουν είτε με μια πολιτική κίνηση είτε με κάποιο περιοδικό, είτε με συγγραφικό έργο, είτε μέσω της τέχνης, είτε με τη δημοσιογραφία, είτε με τη συνδικαλιστική δράση, είτε με τη δράση σε πολιτιστικά ή οικολογικά ή αθλητικά σωματεία κτλ και κυρίως με τον τρόπο ζωής τους.

Το ζήτημα σήμερα είναι ότι ο καθένας απ' αυτούς εκφράζεται «στη γωνιά του». Το ΑΣΚΕ πιστεύει ότι αυτό που χρειάζεται ο τόπος είναι όλες αυτές οι δυνάμεις να συγκλίνουν χωρίς ηττοπάθεια, αυταπάτες και προσωπικές φιλοδοξίες, για να ξαναζωντανέψει η ελπίδα στη χώρα μας, «για να πάρουνε τα όνειρα εκδίκηση».

[Το κείμενο αυτό του μέλους της Ε.Ε του ΑΣΚΕ Νίκου Καργόπουλου δημοσιεύεται στο περιοδικό «ΑΡΔΗΝ» του Φλεβάρη. Καλούμε για άλλη μια φορά τους αναγνώστες μας να διαβάσουν αυτό το πολύ καλό περιοδικό. Θυμίζουμε ότι στα γραφεία του ΑΣΚΕ έχουμε μπλοκ συνδρομητών του ΑΡΔΗΝ. Η ετήσια συνδρομή είναι 6.000 δρχ].

ΕΥΡΩ : Πολλοί μύθοι και μια σκληρή πραγματικότητα

Θριαμβολογούν οι «ευρωπαϊστές» για την καθιέρωση του ευρώ από 1/1/99 ως κοινού νομίσματος 11 χωρών-μελών της «ΕΕ» από τις 15. Οι ντόπιοι εκπρόσωποί τους στο ίδιο «μοτίβο» διαγκωνίζονται για την «επιτυχία» και οι διαφωνίες τους είναι μόνο για το πόσο γρήγορα ή αργά θα έρθει και στη χώρα μας το ευρώ.

Η ουσία δεν είναι φυσικά αυτή. Το ευρώ στην πραγματικότητα είναι μια κλειδωμένη (σταθερή) ισοτιμία των νομισμάτων που μετέχουν. Βασική υποχρέωση των χωρών του ευρώ είναι η διατήρηση χαμηλών επιτοκίων ίδιων για όλους. Ετσι δε θα μπορεί πια καμμία χώρα, αν δει ότι το εμπορικό της ισοζύγιο γίνεται ελλειμματικό, να κάνει υποτίμηση του νομίσματός της, προκειμένου να προωθήσει τις εξαγωγές της. Επίσης δε θα μπορεί ν' αυξήσει τα επιτόκιά της, για να προσελκύσει κεφάλαια, για να βελτιώσει την παραγωγή της. Τα κεφάλαια θα επενδύονται εκεί που υπάρχει σιγουριά, δηλ. ισχυρή και σταθερή οικονομία. Με τον τρόπο αυτό θα επωφεληθούν οι ισχυρές χώρες, μια και τα κεφάλαια θα εισρέουν σ' αυτές (Γερμανία, Γαλλία).

Το μόνο που θ' απομένει σε μια αδύνατη χώρα του ευρώ είναι να προσφεύγει σε συνεχή δανεισμό, σε διαρκή λιτότητα, σε υπερφορολόγηση και σε ιδιωτικοποίηση κάθε μορφής δημόσιας επιχείρησης και περιουσίας, για να αντλεί πόρους. Με άλλα λόγια να εξαθλιώνει και να περιθωριοποιεί τους κοινωνικά ασθενέστερους, να συρρικνώνει την οικονομία και την παραγωγή της. Αυτά δηλ. που επιβλήθηκαν ως όροι με τις συνθήκες του Μάαστριχτ και του Αμστερνταμ τώρα καθιερώνονται θεσμικά μέσω του κοινού νομίσματος. Στη χώρα μας, όπου οι «επιτυχίες» των εοκικών κυβερνητών μας μετριούνται αποκλειστικά και μόνο με τους δείκτες του χρηματιστηρίου, όταν θα καθιερωθεί το ευρώ τα κεφάλαια που έχουν επενδύσει στο χρηματιστήριο κερδοσκόποι και αφελείς, θα μεταναστεύσουν. Το ήδη υψηλό δημόσιο χρέος θα εξακοντισθεί στα ύψη, η ελληνική παραγωγή, όποια έχει απομείνει, θα εξαφανισθεί ή θα περιέλθει (στην καλύτερη περίπτωση) σε ξένους, οι εργασιακές σχέσεις θα χειροτερέψουν. Ανεργία, εξαθλίωση, εγκληματικότητα και η χώρα προτεκτοράτο της Δύσης και της Τουρκίας χωρίς προσχήματα.

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΩΝ S-300

Τη σημασία του θέματος S-300 έχουμε αναλύσει στο υπ. αρ. 68 φύλλο της "Ε" και, παρόλο που η θέση μας για την κυβέρνηση είναι γνωστή, δε μπορούσαμε να φανταστούμε πως η εξέλιξή του θα ήταν τόσο άθλια...

Η ματαίωση της εγκατάστασης των αμυντικών πυραύλων S-300 στην Κύπρο (και η τοποθέτησή τους στην Κρήτη που έχει μικρές πιθανότητες να πραγματοποιηθεί...) βρήκε αμέσως πολλούς απολογητές και στην Κύπρο και, κυρίως, εδώ. Φυσικά, κανείς δεν κάνει τον κόπο να τους ερωτήσει γιατί αυτά δεν τα έλεγαν τότε ή, ακόμη χειρότερα, γιατί τα προηγούμενα χρόνια τους εξεθείαζαν. Οι αιώνιοι απολογητές κάθε εξουσίας.

Πληρωμένοι και μη απολογητές

Και αν το θέμα των, πληρωμένων ή μη, απολογητών δεν έχει και τόσο μεγάλη σημασία, αντίθετα είναι πολύ σημαντικό να εξετάσει κανείς τη θέση και των δύο κυβερνήσεων και τις δηλώσεις των διαφόρων κυβερνητικών παραγόντων. Ο πρόεδρος Κληρίδης είχε στηρίζει την προεκλογική του εκστρατεία ακριβώς στους S-300 και τις διαβεβαιώσεις για την αποφασιστικότητά του για την άμυνα της Κύπρου. Τώρα απλώς ψελλίζει ανοησίες. Στην Κύπρο, όμως κάποιοι υπουργοί (της ΕΔΕΚ του Λυσσαρίδη) παραιτήθηκαν. Ήταν το μόνο παρήγορο στοιχείο στην υπόθεση και ίσως να αποτελέσει και παράδειγμα μελλοντικά και για κάποιους ελλαδικούς υπεύθυνους.

Στην Ελλάδα; Εδώ η αγανάκτηση και η θλίψη για το κατάντημα των πολιτικών ηγεσιών μόλις και υπερνικούν την αηδία. Ο πρωθυπουργός κ. Σημίτης επιρρίπτει την ευθύνη της απόφασης στον Κληρίδη και στο τέλος δικαιολογείται ότι την απόφαση της εγκατάστασης δεν την έλαβε αυτός αλλά ο ... Α. Παπανδρέου, έστω κι αν η υπογραφή της συμφωνίας έγινε, ενώ ήταν ήδη στην εξουσία επί 1 χρόνο! Θράσος και κουτοπονηριά επιπέδου ποντικιού. Ο υπουργός Άμυνας θεωρεί το πρόβλημα ως "θέμα τεχνικό"(!), κάτι που θα τον συνοδεύει σε όλη την υπόλοιπη πολιτική του ζωή. Ο υπουργός Εξωτερικών, φυσικά, επιχαίρει σε ό,τι δεν είναι θετικό για τη χώρα μας και οι υπόλοιποι κοίταξαν πώς να απαλλαγούν γρήγορα από το θέμα.

Αυτή είναι η τραγική εικόνα της κυβέρνησης που μας κυβερνά και, υποτίθεται, προσπαθεί για τα εθνικά μας συμφέροντα.

Κατάσταση προτεκτοράτου

Τι, πράγματι, σημαίνει η θλιβερή αυτή εξέλιξη είναι εύκολο να γίνει αντιληπτό από όποιον στοιχειωδώς σκέπτεται ελεύθερα. Επιβεβαιώνεται η εθελοδουλία και η αποδοχή της κατάστασης του προτεκτοράτου ως διαρκούς μοίρας για τη χώρα μας. Το ότι τώρα οδηγούμαστε από τις γνωστές ηγεσίες, τις καθοδηγούμενες από τους δυτικούς πάτρωνές τους, στο να γίνουμε και προτεκτοράτο της Τουρκίας, που θα καθορίζει ακόμη και τι όπλα θα αγοράζουμε, είναι δυνατό να μην δημιουργεί αντίδραση; Τι άλλο πρέπει να συμβεί, για να τερματισθεί η περίοδος της απάθειας, της αδράνειας, που ερμηνεύεται, από όσους τους βολεύει, ως αποδοχή;

* * * * *

Ανακοίνωση του Α.Σ.Κ.Ε

«Για μια κυβέρνηση Σημίτη και άλλων, που διαγκωνίζονται για την εύνοια του διευθυντηρίου της ΕΟΚ και της ΗΠΑ, το αίσχος είναι συνώνυμο της πολιτικής. Ομως, ούτε ένας(!) να μην άρει την εμπιστοσύνη του από την κυβέρνηση, να μην παραιτηθεί από το κόμμα, τη διπλωματία, το στρατό(!)...»

Αθήνα 4/11/99

* * * * *

Ο Χρ. Γιαλλουρίδης

Γράφει ο Χρ. Γιαλλουρίδης αν. καθηγητής διεθνούς πολιτικής στην Πάντειο με αφορμή τα 3 χρόνια από τα Ίμια στην Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία 7/2/99.

"Είναι όμως γνωστό - το αποδεικνύει και η ελληνική πρακτική, δηλαδή η τουρκική πολιτική - ότι κάθε φορά που υποχωρούμε, η Τουρκία διεκδικεί περισσότερα και εμείς φέρνουμε τον πόλεμο πιο κοντά.

Δυστυχώς ο Θουκυδίδης, πατέρας της διεθνούς πολιτικής, που πριν χιλιάδες χρόνια διέτύπωσε την πάντα επίκαιρη θεωρία της δύναμης και του συμφέροντος στις σχέσεις των κρατών, γίνεται κατανοητός και εφαρμόζεται από τους Τούρκους και όλους τους άλλους σοβαρούς παράγοντες της διεθνούς πολιτικής, αλλά όχι από τους απογόνους του."

Η συμπεριφορά της κυβέρνησης Σημίτη στο δράμα των S-300 και την υπόθεση Οτσαλάν δεν αφήνει, δυστυχώς, καμμία αμφιβολία για την ορθότητα των ισχυρισμών του κ. Γιαλλουρίδη.

Ο ΟΤΣΑΛΑΝ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Η απαίτηση της Τουρκίας προς τη Συρία να πάψει να φιλοξενεί τον ηγέτη του κουρδικού εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα και η παρουσία του Α. Οτσαλάν για 2 μήνες στην Ιταλία διεθνοποίησε το κουρδικό.

Αυτό το δίμηνο αποδείχτηκε με ποιο τρόπο εννοεί την ελευθερία και τη δημοκρατία ο δυτικός κόσμος και ιδιαίτερα ο πλανητάρχης Κλίντον, που έχει αυτοαναγορευτεί σε υπερασπιστή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Η ελευθερία που πιστεύουν είναι η ελευθερία να καταληστεύουν το πετρέλαιο από την Κασπία μέχρι τον Περσικό με τοποτηρητή το εγκληματικό κεμαλικό καθεστώς της Άγκυρας, υπεύθυνο σήμερα για άλλη μια γενοκτονία.

Λύση με ανδρείκελα;

Δυστυχώς οι ΗΠΑ και οι δυτικοί τους σύμμαχοι, μεταξύ των οποίων και η κυβέρνηση των υποτελών του κ. Σημίτη, έχουν ακόμη τη δυνατότητα όχι μόνο να μην επιτρέπουν στον Οτσαλάν να πατήσει το πόδι του στις χώρες τους, αλλά να εκβιάζουν και άλλες χώρες (Ρωσία, Συρία) να κάνουν το ίδιο. Προσπαθούν να προωθήσουν μια λύση του κουρδικού με τον Απο και το PKK εξουδετερωμένους, χρησιμοποιώντας ανδρείκελα τύπου Μπαρζάνι. Αλλά διαφωνούν και μεταξύ τους. Η Τουρκία θέλει ένα Κουρδιστάν μόνο στο ιρακινό έδαφος, που να το ελέγχει η ίδια. Γι' αυτό έχει στρατό στο ιρακινό Κουρδιστάν (είναι η μόνη χώρα που μπορεί να στέλνει στρατό κατοχής σε γειτονικές χώρες, με τις ευλογίες της «διεθνούς κοινότητας»), γι' αυτό "διευκολύνει" το δουλεμπόριο των Κούρδων του Ιράκ και τους αντικαθιστά με Τουρκομάνους, αλλοιώνοντας τη δημογραφική σύνθεση του πληθυσμού, όπως με τους εποίκους στη Β. Κύπρο. Ελέγχοντας τα πετρέλαια της Μοσούλης και του Κιρκούκ, σκοπεύει να γίνει και πετρελαιοπαραγωγός χώρα.

Για ένα ελεύθερο Κουρδιστάν

Οι αγωνιστές του PKK, όμως, οι αντάρτες του ARNG και ο ηγέτης τους Απο κάνουν τους δικούς τους λογαριασμούς. Αγωνίζονται για ένα ελεύθερο Κουρδιστάν, που θα περιλαμβάνει και τα τέσσερα σημερινά τμήματα (τουρκικό, ιρακικό, ιρακινό, συριακό), θα συνενώσει τα 40 εκατομμύρια Κούρδων που βρίσκονται όχι μόνο στο Κουρδιστάν, αλλά και στις μεγαλουπόλεις της

Τουρκίας, της Δυτ. Ευρώπης και της πρώην ΕΣΣΔ ως πρόσφυγες και θα διαθέσει το μεγάλο φυσικό του πλούτο (πετρέλαιο, ορυκτά) για την ευημερία του λαού του. Στον αγώνα τους οι Κούρδοι πρέπει να βρουν τη συμπαράσταση όλων των ελεύθερων ανθρώπων πάνω στη γη.

Νέος αφέντης μας η Τουρκία

Σ' όλα αυτά η "ελληνική" κυβέρνηση πώς συμπεριφέρεται; Μέχρι τώρα είχε αφέντες μόνο τους Δυτικούς. Τώρα απέκτησε κι άλλον ένα: την Τουρκία. Όχι μόνο δεν κάνει απολύτως τίποτα να ακυρώσει τα τετελεσμένα στην Κύπρο, αλλά υπακούει πλήρως στις απαιτήσεις της Τουρκίας, που σχεδιάζει τις μελλοντικές της κατακτήσεις. Μετά την ακύρωση των S-300 (βλέπε άλλη στήλη), ώστε να μην μπορεί να αμυνθεί ούτε η μη κατεχόμενη Κύπρος, συμπλέει με την Τουρκία στην προσπάθεια απομόνωσης των Κούρδων αγωνιστών και του ηγέτη τους Απο. Προφανώς δεν υπάρχει κανείς τόσο αφελής στην κυβέρνηση Σημίτη που να πιστεύει ότι η Τουρκία καταλαβαίνει τίποτα άλλο πλην της στρατιωτικής ισχύος. Η ανάπτυξη του κουρδικού εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα είναι από τους πιο σημαντικούς παράγοντες για την αλλαγή των συσχετισμών στην περιοχή. Αυτό το όπλο ο κ. Σημίτης το χαρίζει στην Τουρκία, ώστε να μπορέσει ανενόχλητη από τους Κούρδους να προχωρήσει στα σχέδιά της.

Ο Κουρδικός λαός ό,τι κατέκτησε μέχρι τώρα το κατέκτησε με τον αγώνα του τα τελευταία 15 χρόνια. Παρότι, ορθώς, ο Α. Οτσαλάν προσπαθεί να εξαντλήσει όλα τα περιθώρια μιας διπλωματικής λύσης, φοβούμαστε ότι θα χρειαστούν πολλά ακόμη χρόνια ένοπλου αγώνα και θυσιών, ώστε να αναγκαστεί η Τουρκία να κάτσει στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων.

Να συμπαρασταθούμε όλοι

Ο ελληνικός λαός, τουλάχιστον όσοι Έλληνες πολίτες κάτι κρατάμε από τις πολιτιστικές και αγωνιστικές μας παραδόσεις και δεν έχουμε γίνει κατ' εικόνα και ομοίωση του κ. Σημίτη, πρέπει να συμπαρασταθούμε με κάθε τρόπο στον αγώνα του κουρδικού λαού. Το ΑΣΚΕ προσφέρει τις μικρές του δυνάμεις. Καλούμε τους φίλους του ΑΣΚΕ να βοηθήσουν όπου λειτουργούν ή μπορούν να λειτουργήσουν παραρτήματα της Επιτροπής Αλληλεγγύης στον κουρδικό λαό (στην Επιτροπή συμμετέχει και ο σ. Ν. Καργόπουλος)

ΟΙ ΑΓΡΟΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Την ώρα που γράφεται η ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ οι αγροτικές κινητοποιήσεις βρίσκονται σε εξέλιξη. Είναι φανερό ότι δε διαθέτουν τη μαζικότητα και το δυναμισμό της περσινής και της προπέρσινης κινητοποίησης.

Αυτό δε σημαίνει ότι η κατάσταση των αγροτών είναι φέτος καλύτερη. Ειδικά οι βαμβακοπαραγωγοί της Καρδίτσας κάθε χρόνο περιέρχονται σε πιο απελπιστική κατάσταση, αφού το εισόδημά τους συνεχώς μειώνεται και όλο και περισσότεροι ξεπερνούν τα όρια της φτώχειας. Πολλοί αποφασίζουν να πουλήσουν τα χωράφια τους με 300.000 δρχ το στρέμμα (ενώ πριν 5 χρόνια πουλούσαν 1.000.000 δρχ το στρέμμα), αλλά κανείς δεν τα αγοράζει(!).

Εργάτες στα χωράφια τους

Στην καλύτερη περίπτωση, κάποια στιγμή, όταν οι τιμές των χωραφιών θα έχουν τελείως εξευτελιστεί θα έρθει κάποιος μεγάλος, το πιθανότερο ξένος, θα τα αγοράσει όλα μαζί και ορισμένοι από τους αγρότες θα γίνουν εργάτες στο χωράφι τους και οι υπόλοιποι άνεργοι. Στη χειρότερη περίπτωση θα μείνουν τα χωράφια τους χέρσα, γιατί οι «επενδυτές» θα προτιμήσουν τα πιο παραγωγικά (π.χ. της Λάρισας).

Η κατάσταση αυτή είναι αποτέλεσμα της ένταξης στην ΕΟΚ, που δεν επιτρέπει καμμία προστασία του Έλληνα αγρότη κι αυτό γίνεται όλο και πιο κατανοητό. Η μικρή μαζικότητα των κινητοποιήσεων οφείλεται στην αναξιοπιστία της Πανθεσσαλικής, που βρίσκεται υπό τον έλεγχο των κυρίαρχων πολιτικών κομμάτων.

Κίνημα για έξοδο από την ΕΟΚ

Όσοι αγρότες κατανοούν όλ' αυτά και όμως βρίσκονται μέσα στην παγωνιά στη ΒΙΟΚΑΡΠΙΕΤ δεν είναι δυνατό να παρακολουθούν απλώς πότε θα έρθει το τέλος τους. Οφείλουν να κάνουν άλλο ένα βήμα. Να αποφασίσουν ότι δεν ευθύνεται το Μάαστριχτ ή το Αμστερνταμ, αλλά ολόκληρο το οικοδόμημα της ΕΟΚ. Οτι η ΕΟΚ δεν παίρνει από γιατροσόφια, αλλά μόνο η αποχώρησή μας από την ΕΟΚ θα εξασφαλίσει την επιβίωση και του Έλληνα αγρότη και του έθνους ολόκληρου. Οφείλουν να συστρατευτούν μ' όλους εκείνους τους Έλληνες πολίτες που βρίσκονται στο στόχαστρο της ΕΟΚ και να δημιουργήσουν ένα μεγάλο Κίνημα που θα αγωνιστεί για την έξοδό μας από την ΕΟΚ.

Ευταυτη
62ήλη

Η ΑΤΙΜΙΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΔΟΣΗΣ ΤΟΥ ΟΤΣΑΛΑΝ

Τα δραματικά γεγονότα που κατέληξαν στη σύλληψη του Αμπντούλ Οτσαλάν από την Τουρκία το απόγευμα της 16/2/99 βρήκαν την ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ δρακμηνή. Αξιορρώνουμε την έυταυτη αυτή σελήη 62η δέση άρθρου, που θα δημοσιευτεί στο επόμενο φύλλο.

Ανακοίνωση του Α.Σ.Κ.Ε.

« Ζητούμε συγχνώμη από τον Κουρδικό λαό για την ατιμία που διαπράχθηκε σε βάρος του με την παράδοση του ηρωικού ηγέτη του Οτσαλάν στα νύχια των φασιστών της Αγκυρας.

Ακόμη κι εμείς, που έχουμε καταχράσει την πολιτική της κυβέρνησης της χώρας μας ως συνώνυμο του αίσχους, δε θα μπορούσαμε να φανταστώμε πως θα συνέβαλλε έμπρατα στην ατιμία, υπακούοντας πειθήνια στα αφεντικά της Αμερικής, της ΕΟΚ και τώρα και της Αγκυρας.

Ο ελληνικός λαός, ευτός από τους λίγους που σιτίζονται με κονδύλια και προγράμματα των παλαιών και νέων πατρώνων τους, ευδηλώνει ήδη την οδύνη του και την με υάθε τρόπο συμπάρταση στον Κουρδικό Αγώνα και ετοιμάζεται να απαλλαχτεί από το σηκί-τειο άχος.»

16/2/99

* * *

Δεν έχει στεγνώσει ακόμη το μελάνι όσων χράφουμε στη σελ. 11 « τώρα τι θα πει ο κ. Σημίτης ; » μετά τη δήλωσή του ότι ο Οτσαλάν δεν είχε ζητήσει πολιτικό άσυλο, και στη σελ. 9 « μέχρι τώρα είχε αγέντες μόνο τους Ρουμνούς, τώρα απέκτησε κι άλλον ένα: την Τουρκία ! ». Επιβεβαιώθηκαν αναπαράα.

Τάντως, πρώτη φορά υπάρχει τόσο ομόθυμη διακατωρία, οργή και ντροπή στον έντυπο και ηχετρονικό τύπο, που, πράγματι, διερμινένει τα αισθήματα των Ελλήνων. Και πρώτη φορά, επίσης, μια κυβέρνηση εμφανίζεται τόσο έντονα ως συνήγορος των εχθρών του λαού που, υποτίθεται, εκπροσωπεί.

Πρέπει όλοι οι Έλληνες πολίτες να καταλάβουν ότι δεν πρόκειται για « λαός χειρ-εμούς, αλλά για εν ψυχρώ παράδοση του Απο στους Τούρκους.

ΣΧΟΛΙΑ

Παιδεία (I)

Σημίτης, Αρσένης, Καραμανλής, Χριστόδουλος, «γονείς» και όλος ο καλός ο κόσμος της υποκρισίας καλούσαν τους καταληψίες να ανοίξουν τα σχολεία. Οι καταλήψεις συνεχίστηκαν στα ίδια ποσοστά. Σταμάτησαν αργότερα, όταν το αποφάσισαν για άλλους λόγους οι ίδιοι οι μαθητές. Γεια σας πιτσιρικάδες! Με όλα σας τα πλην!

Παιδεία (II)

Και μαζί με όλους αυτούς και πολλοί καθηγητές, που (μετά την προπέρσινη μεγαλειώδη απεργία) έχουν συντηρητικοποιηθεί. Ελεγαν στους καταληψίες: «Ανοίξτε τα σχολεία, για να κάνουμε διάλογο για το νόμο». Και μόλις άνοιξαν τα σχολεία ο πρωταγωνιστής Αρσένης είπε θριαμβευτικά: «Τέρμα ο διάλογος για το νόμο, κάνουμε διάλογο για την αναπλήρωση των χαμένων ωρών!» Και όλοι έσπευσαν να πειθαρχήσουν! Οι «γονείς» εξαφανίστηκαν από τα σχολεία! Η τάξη αποκαταστάθηκε!! Γεια σας πιτσιρικάδες!

Η Βασούλα

Με το ταξίδι της...(ας μην πούμε) στην Αμερική θυμηθήκαμε και κάτι. Το γράφουμε, έστω και αργά: Οι υπερσύγχρονες αποθήκες της ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ στη Βαρυμπόπη είχαν κοστίσει το 1981 3 δις δρχ. Πρόπερσι τις πούλησε η κυρία στο Λαμπράκη 1,8 δις δρχ. Επαξίως, λοιπόν, για δελφίνα η Βάσω!

* * * * *

Πάγκαλος

Αυτός ο ανισόρροπος άνθρωπος, που παριστάνει τον υπουργό μας των Εξωτερικών, μέσα σ' όλες τις αντιφάσεις του, σ' ένα πράγμα είναι σταθερός: στις περί δημοκρατίας απόψεις του παππού του (κατά σύμπτωση, επίσης γαλλόδουλου). Είπε ότι δεν πρέπει να γίνει δημοψήφισμα για τη συνθήκη του Αμστερνταμ ούτε έπρεπε να γίνει για το Μάαστριχτ γιατί αυτά είναι «οχλοκρατικές διαδικασίες» και «παρέμβαση ενός άμορφου λαού».

Οι λαοί των άλλων χωρών (στις οποίες γίνονται δημοψηφίσματα) είναι ανώτεροι του λαού που γέννησε τη δημοκρατία.

Χριστόδουλος και ευρωεκλογές

Ακούγεται ότι ο (αμερικανοαγαπημένος) Χριστόδουλος θα ενισχύσει υπογείως τον (επίσης αγαπημένο των Αμερικανών) Σαμαρά στις Ευρωεκλογές! Άλλοι λένε ότι θα βάλει στο ψηφοδέλτιο της ΠΟΛ. ΑΝ. μέχρι και αρχιμανδρίτη! Είδομεν...

Και βεβαίως υπάρχουν διασυνδέσεις και με κύκλους του ΠΑΣΟΚ.

Γίνεται της...υγείας

Στις ομιλίες του Κ. Σημίτη στη Βόρειο Ελλάδα γίνεται συνέχεια λόγος για τις προόδους που σημειώνονται στο χώρο της Υγείας. Νοσοκομεία χτίζονται, λέει, μηχανήματα προμηθεύονται κ.λ.π. και γενικά, η πρόοδος καλπάζει.

Και αυτά τα λέει μπροστά σε τηλεοπτικές κάμερες και τα ακούν (και τον...

βλέπουν) εκαταμμύρια Ελλήνων. Δε βρέθηκε κανένας από τους παρατρεχάμενους να του πει πως «δε μιλούν για σκοινί στο σπίτι του κρεμασμένου»; Φαίνεται πως ακόμη κι αυτοί τον έχουν ξεγραμμένο και διασκεδάζουν με τις ... φιλολαϊκές πιρουέτες του.

Δε διασκεδάζουν όμως οι Έλληνες. Αλίμονο σ' αυτόν που αρρώστησε και στους δικούς του. Τα νοσοκομεία μας έγιναν η προσωποποίηση της αθλιότητας και η αντιμετώπιση των ασθενών συνώνυμο του ..., δυστυχώς δεν υπάρχει κάτι τόσο άθλιο.

Και η κ^α Δάφνη (μόνο αυτή μας έλειπε) τα βρίσκει όλα...θαυμάσια.

Εργεται ο Οτσαλάν

Δυσάρεστα νέα για το Σημίτη. Πάλι λέγεται πως ο Οτσαλάν ζητά πολιτικό άσυλο στην Αθήνα. Είναι ήδη ο εφιάλτης για την «ελληνική» κυβέρνηση. Αν ήταν Ελληνική πραγματικά, έπρεπε να κινήσει «γην και ουρανό» για να τον βοηθήσει. Να συμπαρασταθεί στον αγώνα εθνικής και ανθρώπινης αποκατάστασης ενός λαού που αγωνίζεται αιώνες για μια θέση κάτω από τον ήλιο. Ενός λαού που, πέρα, απ' όλα τα άλλα που είναι και σημαντικότερα, είναι και φύσει και θέσει ο πιο σημαντικός μας σύμμαχος για την αντιμετώπιση του κινδύνου που υψώνεται όλο και πιο απειλητικός μπροστά μας.

Στη, στημένη, όπως τουλάχιστο καταγγέλθηκε από πολλές πλευρές, συνέντευξή του σε θεωρούμενο καλό δημοσιογράφο, ο κ. Σημίτης δήλωνε πως ο ΑΠΟ, ο γενναίος Οτσαλάν, δε ζήτησε άσυλο στην Ελλάδα.

Τώρα τι θα πει;

ΣΤΑΔΙΑΚΗ ΑΛΛΑΓΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΣΚΗΝΙΚΟΥ

(συνέχεια από σελ. 1)

σε λεπτομέρειες του τρόπου διαχείρισης ή του ποσοστού συμμετοχής τους σ' αυτήν.

Πολύς, λοιπόν, γίνεται (και θα γίνεται επί ένα μήνα τουλάχιστο) λόγος για το συνέδριο του ΠΑΣΟΚ τον προσεχή Μάρτη και, ιδίως, για τις κόντρες ανάμεσα στα διάφορα μπλοκ που το απαρτίζουν. Εννοείται ότι αυτά δεν έχουν καμιά σχέση με πραγματικές διαφορές πολιτικής, εκφράζουν όμως συγκρουόμενα συμφέροντα των ξένων πατρώνων, που κάθε μερίδα τους στο ΠΑΣΟΚ προσπαθεί να προωθήσει, καθώς, βέβαια, και προσωπικές αλληλοσυγκρουόμενες επιλογές ή αγωνίες για επιβίωση όπως π.χ. στους λεγόμενους προεδρικούς (βλ. και σελ. 4)

Κινήσεις ... αρχηγικές

Οι αντιθέσεις μέσα στο ΠΑΣΟΚ (και ανεξάρτητα από το συνέδριό τους) εντείνονται και έχουν, φυσικά, σχέση με τις προσεχείς ή μελλοντικές ανακατατάξεις. Πολλές από αυτές προκαλούν θυμηδία, όπως η σύγκλιση Βενιζέλου-Λαλιώτη (ο ένας πρόεδρος, ο άλλος πρωθυπουργός!!) ή οι αρχηγικές κινήσεις του Γιάννου(!). Άλλες δε φαίνεται να είναι, επί του παρόντος, και τόσο σοβαρές, όπως π.χ. οι πολιτικές πλατφόρμες του Τσοχατζόπουλου, που αυτό για το οποίο τώρα καίγεται είναι ένα ικανοποιητικό κομματικό και κυβερνητικό μερίδιο, ενόψη και της απειλούμενης κυριαρχίας των «εκσυγχρονιστών» με τις χιλιάδες μέλη-μαϊμούδες.

Οι «εκσυγχρονιστές», βέβαια, και τα στηρίγματά τους δεν παρακολουθούν τα τεκταινόμενα αφ' υψηλού, στηριζόμενοι μόνο στα κομματικά τους στρατεύματα. Ενδεικτική η επίθεση κατά του Ακη, με υπαινιγμούς για τεράστια ποσά από τα εξοπλιστικά προγράμματα, που ακούστηκαν από τον «φλας»... Οι επιθέσεις, επίσης, του Πάγκαλου για τα «πιθηκοειδή» που αμφισβητούν την εθνική(!) πολιτική της κυβέρνησης (εξού και η απάντηση του Παπαθεμελή για τα διάφορα «βοοειδή» στην κυβέρνηση) στο ίδιο συντείνουν, να αμυνθούν αποτελεσματικά.

Ο νέος «σωτήρας»!

Τέλος το θέμα του Αβραμόπουλου. Ετοιμάζεται, βέβαια, για να «σώσει» την Ελλάδα. Το πρόβλημα είναι τότε και ... πώς. Οσοι δε θέλουν άμεσα αλλαγές και μάλιστα προτιμούν το

Σημίτη πρωθυπουργό και το ΠΑΣΟΚ νικητή της Ν.Δ., πρέπει να «κόψουν» το βήχα στον Καραμανλή. Ο Λαμπράκης, ο διαβόητος, π.χ. μετά την επίθεση για κλωνοποίηση στη Ν.Δ. λίγο πριν από την εκλογή του Κωστάκη, την οποία δε μπόρεσε να αποτρέψει, θα τρέμει στο ενδεχόμενο επικράτησής του στις εκλογές, όπως δείχνουν τα διάφορα γκάλοπ. Μοναδικό τρόπο αναχαίτισής του βλέπουν την εμφάνιση του Αβραμόπουλου, του δημοφιλούς. Άλλωστε είναι γνωστό ότι ο Καραμανλής εκφράζει τα γαλλικά συμφέροντα στην Ελλάδα και η Αγγλία με τις ΗΠΑ ανησυχούν στο ενδεχόμενο επικράτησής του. Όμως τα πράγματα δεν είναι και τόσο εύκολα. Και η Δαμανάκη, παλιά, είχε 70% αποδοχή και δεν επέτυχε ούτε το 3% στις εκλογές. Ο Αβραμόπουλος, άλλωστε, θέλει να αισθάνεται σίγουρος για πολύ προσεχή πρωθυπουργία, και δεν έχει σίγουρο ούτε το Χριστόδουλο(!). Θα τον κατεβάσουν θέλει-δε θέλει;

Ούτως ή άλλως για την ώρα δε διαφαίνεται ελπίδα (άλλα είναι τα κινήματα που αρχίζουν ή κυοφορούνται και που αξίζουν αναλύσεων και προσδοκιών). Ας διασκεδάσουμε, λοιπόν, με τις αγωνίες και τα προβλήματα των τωρινών ηγεσιών...

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ ΔΡΑΣΗΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΕΣ

(συνέχεια από σελ. 2)

Κάθε φίλος που θέλει να βοηθήσει το ΑΣΚΕ πρέπει να κάνει μια συγκέντρωση στο σπίτι του, έστω και 5 ατόμων. Προτείνουμε και μία συνάντηση νεολαίων στο γραφείο.

- Να διαθέσουμε τις 20.000 προκηρύξεις που έχουμε με περιεχόμενο την ΕΟΚ. Αν αυτές διατεθούν μέχρι το μέσα Απρίλη μπορούμε να βγάλουμε άλλη προκήρυξη.
- Να τυπώσουμε μικρή αφίσα «Εξω από την ΕΟΚ, ψηφίστε ΑΣΚΕ» με σύντομο σκεπτικό και ν' αρχίσουμε να την κολλάμε από αρχές Απρίλη.
- Στα τέλη του Απρίλη να οργανώσουμε συγκέντρωση-συνεστίαση στο γραφείο μας. Θα διαφέρει από τις μέχρι τώρα συνεστιάσεις μας στο ότι θα κληθούν μόνο ψηφοφόροι του ΑΣΚΕ και θα έχει καθαρά πολιτικό και όχι ψυχαγωγικό περιεχόμενο. Τότε θα εκτιμήσουμε και τη δυνατότητα ανοιχτής προεκλογικής συγκέντρωσης καθώς και τον από κει και πέρα προγραμματισμό μας (εκτύπωση ψηφοδελτίων κτλ)